

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

***Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”***

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 11)

Vì đã được Yên dặn trước nên Hưng hiểu ngay câu hỏi lửng lơ ấy. Anh cũng mỉm cười và hạ giọng:

-“Vé” bao nhiêu đây?

Thực tình thì khi hỏi câu ấy, Hưng cảm thấy run run. Anh biết rằng mình đang đùa với lửa. Nhưng có lẽ không còn cách nào khác. Đi với ma phải mặc áo giấy. Trong khi đó, cô chủ quán không trả lời ngay. Cô ta quan sát xung quanh trong một thoáng rất nhanh rồi quay nhìn về phía gã tóc uốn sậy đang ngồi ngoài vỉa hè. Sau đó, cô ta nhìn thẳng vào mắt Hưng và hỏi lại:

-Anh giai cần gì?

-Vé lên lầu. Bao nhiêu?

Hưng nói bằng giọng đã bình tĩnh hơn. Sau thoáng im lặng như để tính toán, cô gái trả lời bằng giọng hạ xuống, chỉ vừa đủ cho mình anh nghe:

-Hai chục. Nhưng phải đợi.

Nói xong, cô ta ngồi luôn xuống chiếc ghế đối diện với Hưng.

-Đợi lâu không? - Hưng hỏi.

-Chừng nửa tiếng – Cô gái trả lời và giục - Anh cứ uống nước đi!

Hưng đưa ly nước cam lên uống một hơi rồi lại đặt xuống:

-Con Nhung hôm nay có đây không?

-Có. Nhung có người bao rồi.

-Còn Ly Ly?

-Nó đang có khách. Phải nửa tiếng nữa... Mà anh biết chúng nó à?

-Ồ... thì thế nào mà chả gặp nhau - Hưng lấp lửng.

Sau thoáng im lặng, cô chủ quán giục:

-Cho tiền đi.

Hưng lặng lẽ móc đủ hai chục nghìn đưa ra. Cô ta nhìn lướt qua rồi chìa tay tới trước mặt anh:

-Cho luôn năm đồng thuốc nước. Khi nào xong, biến luôn!

Hưng lấy tiếp năm nghìn đồng để trả cho ly nước cam và mấy điều thuốc lá. Nhìn bàn tay của cô chủ quán thản nhiên nhét tiền vào túi, anh cố giấu một tiếng thở dài. Khoản tiền ấy là gần bằng một tháng lương của anh. Ấy thế nhưng nghe nói giá này vẫn còn là “hữu nghị”. Có những nơi vé vào cửa tới cả trăm nghìn đồng.

Trước khi đứng lên, cô chủ quán đưa một mảnh bìa nhỏ như bao diêm cho Hưng và dặn:

-Khi nào cái thằng cha mặc áo ca rô đi xuống thì anh lên luôn. Con Ly Ly ở phòng ngoài cùng bên trái. Trước khi lên, nhớ đưa vé này cho người đang ngồi ở chân cầu thang...

Cô chủ quán trở lại quầy hàng. Hưng mân mê tấm vé mà cô ta để lại. Đó là một tấm bìa các tông bọc trong lớp nilon. Trên một mặt của tấm bìa đó có những nét loằng ngoằng giống như một chữ ký. Chỉ đơn giản như vậy. Những ngón tay rơm rớm mồ hôi của Hưng dím nhóp nháp trên mặt tấm bìa bọc nilon và điều đó bỗng khiến anh cảm thấy ghê tởm. Nó đẩy - cái tấm vé để con người ta bước qua ngưỡng cửa của sự sa đọa.

Cố quên đi những ý nghĩ chua chát, Hưng nhét tấm vé vào túi và ngược lên màn hình. Ở đoạn này, Lý Tiểu Long đang phải ra võ đài để

đấu với người võ sĩ người nước ngoài có khuôn mặt hung hãn và hình dáng cao lớn gấp đôi so với anh ta. Đây là trận tỷ thí một mất một còn. Trước đó, bọn côn đồ đã bắt cóc được cô gái là người yêu của Lý. Chúng đe dọa sẽ giết cô ta nếu Lý đánh thắng. Do bị áp lực tâm lý, trong những hiệp đầu, Lý đấu một cách hoang mang và phải liên tục chống đỡ những đòn dữ dội của đối thủ nhưng vẫn liên tục bị trúng đòn. Chỉ một lát sau, võ sĩ họ Lý ấy đã bầm tím mặt mũi. Có lúc anh đã bị ngã xuống nhưng đối thủ vẫn xông tới định đánh khiến trọng tài phải lao vào đẩy bật hấn ra. Sau ba hiệp đầu, việc Lý Tiểu Long chịu thua chỉ còn tính bằng giây.

Tình thế đột ngột thay đổi khi trong phút nghỉ giữa hiệp, Lý nhận được tin người yêu đã bị chúng giết chết. Thực ra đó chỉ là mẹo của ông thầy dạy võ cho Lý nhằm nâng cao tinh thần cho anh. Lý như bừng tỉnh. Anh ta lao vào trận đấu bằng tất cả lòng căm thù và trình độ võ nghệ điêu luyện. Ngay từ những giây đầu tiên của hiệp thi đấu tiếp theo, anh đã tung ra loạt đòn nảy lửa khiến đối thủ tối tăm mặt mũi. Càng đánh, Lý Tiểu Long càng hăng và mạnh mẽ hơn...

Có một người từ trên lầu đi xuống chắn mất màn hình. Hưng căng mắt nhìn nhưng anh không nhìn thấy gì vì bị chói mắt. Chỉ khi hấn đi qua chỗ anh ngồi, anh mới nhận thấy đó là một gã trạc hơn bốn mươi, mặc áo kẻ ca rô màu xanh nhạt. Ra khỏi quán, hấn ngồi lên chiếc xe máy loại Babetta, cong người guồng mấy vòng để nổ máy rồi phóng đi. Như vậy là đã đến lượt anh. Hưng khẽ liếc nhìn cô chủ quán. Cô ta mỉm cười gật đầu. Hưng uống cạn chỗ nước cam còn lại trong cốc, nhặt mấy điều thuốc chưa hút hết bỏ vào túi áo và thông thả đứng lên đi vào bên trong. Hình như không có ai trong số khách đang ngồi trong quán chú ý đến anh. Hưng đi thẳng đến chân cầu thang. Anh mỉm cười với khuôn mặt rậm râu của một gã vệ sĩ và kín đáo dúi vào tay hấn tấm vé. Gã nọ đưa mắt nhìn lướt qua rồi khẽ gật đầu và lại ngược mắt lên xem phim. Hưng thông thả bước lên những bậc cầu thang tăm tối. Cái ý nghĩ ban nãy lại trở về trong đầu óc căng thẳng của anh. Với hai chục nghìn

đồng, anh đã mua được vé để bước vào cánh cửa nhor nhóp kia một cách thật dễ dàng.

Lầu hai của căn nhà này có năm phòng với năm cánh cửa đóng im ỉm. Hưng hít một hơi thật sâu rồi quả quyết bước tới phòng cuối cùng phía tay trái. Anh khẽ chạm vào cửa. Cửa không khoá. Qua khe cửa, anh thấy có ánh đèn mờ mờ. Mùi nước hoa rẻ tiền từ bên trong xộc ra khiến Hưng lùi lại. Anh bỗng thấy ngọt ngào và lo âu như sắp bước vào hang động của quỷ sứ. Ở cuối hành lang có một cửa sổ lắp kính. Hưng tiến lại, mở ra. Từ cửa sổ này có thể nhìn xuống một phần đường phố bên dưới, phần còn lại đã bị mái của căn nhà bên cạnh che khuất. Những cơn gió ủa tới khiến Hưng thấy dễ chịu hơn. Anh đứng ở đó khoảng vài phút và khi đã cảm thấy bình tĩnh trở lại mới bước tới trước cánh cửa sơn xanh. Theo như lời giới thiệu của cô chủ quán thì đây là phòng của cô gái có tên là Ly Ly.

Cái quan trọng nhất là phải dò hỏi được những thông tin về tên Hòa “trố” và tên Bình - Yến đã dặn anh như vậy. Bằng mọi cách, anh phải làm được điều này. Đã bước đến đây rồi, sự đắn đo có thể sẽ đem lại những bất lợi. Hưng thầm nghĩ và hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa, bước vào trong phòng.

Ly Ly là một ả béo núc ních và có nước da trắng. Trên khuôn mặt trát đầy son phấn luôn thường trực một nụ cười nhưng đôi mắt thì lại tinh táo đến lạnh lùng. Yến đã lưu ý Hưng về tài nghệ “xiếc tiền” của ả. Nhưng anh có gì phải lo lắng lắm về điều này vì trong túi anh lúc ấy chỉ còn gần chục nghìn. Trong trường hợp cần thiết, anh sẽ dùng nó để đồ lấy những tin tức giá trị.

Sau khi Hưng đã bước vào trong phòng, Ly Ly chốt cửa rồi quay lại nheo mắt nhìn như để đánh giá khách. Vẻ ngợ ngác vụng về của chàng trai khiến ả bật cười. ả tiến lại, vòng tay ôm ngang lưng anh và hỏi:

-Ngượng hả? Để em giúp cho.

Vừa nói, ả ẩ anh ngồi xuống chiếc giường nhỏ rồi nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của mình. Bên trong ả không mặc đồ lót nên chỉ một loáng, toàn bộ cái thân hình mập mạp đã hiện ra ngồn ngộn trước mặt Hưng. Sau khi vắt quần áo của mình lên chiếc ghế cạnh đó, ả xông thẳng vào chàng trai, đẩy anh ngã ngửa xuống tấm nệm và bắt đầu đưa tay lần mở cúc áo của anh một cách thành thạo. Phải cố gắng lắm, Hưng mới đẩy được cô ả và lăn sanga một bên. Anh ngồi dậy, vừa đóng lại cúc áo vừa nói:

-Hôm nay tôi ... không muốn!...

-Vậy thì anh chui vào đây làm cái quái gì? - Ly Ly thực sự ngạc nhiên.

-Tôi muốn ... trò chuyện thôi - Hưng nhẹ nhàng - Tất nhiên là nếu cô đồng ý.

-Vậy nếu tôi không đồng ý? - Ly Ly hỏi và vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên.

-Thì ... tôi đành về vậy.

Một thoáng im lặng rồi Ly Ly đứng lên. Cô ả nhanh nhẹn mặc lại quần áo. Sau đó, ả ngồi xuống ghế, nhìn thẳng vào mắt Hưng:

-Anh muốn nói về chuyện gì?

-Thì chẳng hạn như là ... về cuộc sống của cô chẳng hạn.

-Để viết thành tiểu thuyết à? - Cô ta hỏi rồi bỗng cười phá lên - Ủ, đời tôi cũng đáng viết lắm đấy! Toàn những chuyện khốn nạn!

-Đúng đấy - Hưng vội vã chớp ngay lấy cái ý vừa lóe lên trong câu nói của ả - Tôi đang muốn viết một truyện ngắn.

Cái cười vụt tan biến và khuôn mặt của Ly Ly đanh lại. Thoáng im lặng rồi ả hỏi Hưng bằng giọng trầm xuống:

-Này, anh có biết là chỉ cần tôi hô lên một tiếng, thằng Tuấn “xòm” sẽ làm thịt anh ngay không?

-Có - Hưng gật đầu và cũng nhìn thẳng vào mắt ả - Nhưng cô sẽ không làm như thế đâu!

-Tại sao anh nghĩ thế?

Cô ả hỏi và nhếch mép cười rồi đứng lên đi về phía cửa. Sau thoáng đứng lặng, ả quay lại và Hưng kinh ngạc khi nhận thấy vẻ mặt trơ tráo đã chuyển thành một gương mặt u ám.

Bằng những bước chân nặng nề, Ly Ly bước tới ngồi xuống chiếc ghế tựa. ả nhận một điều thuốc lá của Hưng đưa mời. Châm thuốc xong, ả ngửa cổ phun một hơi khói dài lên trần nhà rồi nói bằng giọng mệt mỏi:

-Nào, hỏi gì thì hỏi đi? Nhưng nhanh lên nhé!...

Cuộc nói chuyện giữa họ chỉ mới được vài phút, bỗng bóng điện nhỏ màu đỏ gắn ở đầu giường lập lòe sáng. Ly Ly đứng phắt dậy, hoảng hốt:

-Có động! Lặn nhanh!

Mặc dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Hưng không dám nán ná lâu hơn. Anh bật dậy, lao ra khỏi phòng và định xuống theo đường cầu thang. Nhưng ngay dưới chân cầu thang có tiếng bàn ghế bị xô đổ xen lẫn trong tiếng ly cốc rơi vỡ. Sau thoáng quan sát, anh đẩy cửa sổ rồi vọt sang mái nhà bên cạnh. Đó cũng là lúc có mấy người mặc quần áo công an lao lên cầu thang. Một giọng rần rỏi vang lên:

-Chúng tôi là công an. Ngồi im!

Tiếp đó là tiếng đẩy cửa và tiếng máy ảnh bấm lạch sặc. Ánh đèn Flash chớp lên nhoang nhoáng. Hưng hiểu ngay tình thế của mình. Anh cúi người xuống thấp luôn đi trên mái nhà và bám vào gờ tường để nhảy xuống hè phố ở một chỗ tối. Quầy hàng của quán “Xanh” vẫn sáng choang nhưng không thấy gã tóc sậy ngồi trông xe. Hưng rón rén bước lại. Cũng may mà chiếc xe của anh vẫn còn đó. Anh len lén mở khoá, đẩy xe xuống đường đúng lúc một người mặc quần áo công an từ trong quán bước ra. Hưng nổ máy và cho xe lao vút đi trong tiếng hô “đứng

lại” vang lên phía sau. Nhưng rất may cho anh là không có ai đuổi theo. Người ta đã có quá nhiều việc phải làm với những kẻ bị bắt ở quán Xanh.

Ít phút sau, Hưng đã đẩy xe bước vào khoảnh sân nhỏ của nhà Yên.

8.

Boi được vào đến bờ sông thì Thùy Dương cũng kiệt sức. Nằm trên mép nước một lúc lâu, khi đã cảm thấy đỡ hơn, cô mới gắng gượng đứng lên. Những làn gió lạnh xối xả thổi tới khiến bộ quần áo sũng nước trở nên giá buốt. Thùy Dương nghiêng rặng lùn từng bước, vượt qua bãi sông nhóp nhép sinh lầy. Sau lưng cô, ngọn lửa đã tắt. Không gian tối đen. Có lẽ đã khuya lắm rồi. Bãi sông mênh mông, hoang vắng như một bãi tha ma. Chỉ có những cơn gió lạnh mỗi lúc càng hung hãn hơn đang quây lấy cô với cái lạnh giống như những mũi kim cắm sâu vào da thịt...

Qua hết đoạn bùn lầy, Thùy Dương dừng lại quan sát. Trước mặt cô là một bãi ngô non đang lao xao trong gió. Sâu hơn chút nữa là những hàng cây và phía sau những hàng cây ấy hình như có ánh lửa. Phát hiện ấy như tiếp thêm sức mạnh cho Thùy Dương. Cô quả quyết bước thẳng xuống bãi ngô, hướng thẳng về phía ngọn lửa đang nhấp nháy như một ánh sáng vẫy gọi. Đang đi, bất chợt cô thấy xây xẩm mặt mày. Cái đói, cái rét và sự căng thẳng của những thử thách vừa qua cùng một lúc ập tới. Cô loạng choạng đi thêm vài bước nữa rồi ngã sấp xuống, úp mặt trên những thân ngô non bị gãy rạp...

Không biết Thùy Dương đã ngất lịm bao lâu? Không khí ẩm áp và tiếng người gọi dần dần làm cô tỉnh lại. Thùy Dương hé mắt nhìn. Ngay bên cạnh cô là một đống lửa đang cháy bập bùng, còn người đang gọi cô là một thằng bé trạc mười bốn tuổi. Thằng bé ấy có khuôn mặt bầu bầu đen sạm và đôi mắt ánh lên nỗi lo âu như một người lớn. Thấy cô đã tỉnh, nó vội vã đỡ cô ngồi dậy.

-Chị ốm à? - Thằng bé hỏi.

Thùy Dương không trả lời. Cô đưa mắt nhìn quanh và thấy mình đang nằm trong một căn nhà tranh thấp lè tè với bốn bức tường thủng lỗ chỗ. Trong nhà hầu như không có đồ đạc gì và cũng không thấy ai khác ngoài đứa bé đang ngồi cạnh đồng lửa. Điều đó khiến cô yên tâm hơn.

-Em trông ngô à? - Cô hỏi bằng giọng yếu ớt.

-Ngô đã có bắp đâu mà phải trông? - Thằng bé lắc đầu.

-Thế em làm gì ở đây?

-Đây là nhà của em - Thằng bé giải thích và đột nhiên hỏi - Chị có đói không?

Tuy hỏi vậy nhưng nó không đợi Thùy Dương trả lời mà lục trong cái túi vải để bên cạnh lấy ra một ổ bánh mỳ đưa cho cô. Thùy Dương im lặng. Cô đón ổ bánh mỳ và ăn ngay. Thằng bé vừa cời than vừa nhìn cô ăn với vẻ thích thú ra mặt. Khi cô đã ăn xong, nó nhanh nhẩu đi vào góc nhà mang ra một chiếc ấm nhôm còn khá mới và chiếc ca nhựa. Trong ấm là một thứ nước màu nâu bốc lên mùi thơm ngòn ngọt của thuốc Bắc. Nó rót nước ra ca, đưa cho cô và giải thích:

-Chè nhân trần đấy. Em thích nhất thứ này.

Thùy Dương uống liền một lúc hai ca đầy cái thứ nước dễ chịu ấy. Chờ cô uống xong, thằng bé nhắc lại câu hỏi ban nãy:

-Chị ốm à?

-Ừ - Thùy Dương gật đầu và hỏi lại - Ai đưa chị về đây thế

-Em đấy!

-Mình em? Chị nặng thế này cơ mà?

Thằng bé cười và chỉ ngay xuống chỗ cô đang ngồi. Thùy Dương cúi xuống và thấy mình vẫn đang ngồi trên một chiếc cang bằng tre. Nói đúng hơn, đó là một cái chõng tre nhỏ đã bị gãy cả bốn chân. Thằng bé giải thích:

-Em đẩy chị lên. Rồi kéo về đây...

Thùy Dương vẫn chưa hết băn khoăn:

-Nhưng làm sao em biết chị nằm ngoài bãi ngô?

-Em đã nhìn thấy chị đang từ dưới bờ sông kia. Nhưng lúc ấy em sợ. Tưởng là ma!

Thùy Dương còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng thằng bé đã đứng lên:

-Chị đang ốm thì ngủ đi. Có màn đây này.

Nói xong, nó lại đi vào trong góc nhà lấy ra một cái màn cũ kỹ. Bằng những động tác thành thạo, nó căng dây để mắc màn cho cô. Thùy Dương cứ để mặc nó làm. Cô đã bắt đầu thấy buồn ngủ. Những thử thách vừa qua không đe dọa được cô, nhưng nó đã vượt quá sức chịu đựng của cơ thể. Mắc màn cho cô xong, thằng bé trải một chiếc chiếu rách ngay cạnh đồng lửa rồi nằm lăn ra. Nó ngáp một cái rồi bỗng im bật.

Thùy Dương cũng thiếp đi ngay trong một giấc ngủ đầy những mộng mị quái gở...

(Còn tiếp)

Đức Dũng